

Piata veľkonočná nedeľa B

2. mája 2021

Jn 15, 1 – 8

Milé sestry a bratia v Kristovi

V živote každého z nás sú rozličné hodnoty, hovoríme aj o rebríčku hodnôt, ktorý má každý trochu inak usporiadaný. S pribúdajúcimi rokmi a skúsenosťami sa hodnoty postupne menia. Niektoré majú len praktický význam, slúžia nám len ako prostriedok, iné si uvedomíme až vtedy, keď ich stratíme. No najmä jestvuje niečo, čo celú stavbu nášho duchovného života drží akoby pohromade, čo celému nášmu životu dáva zmysel. Sú to vnútorné, bytostné hodnoty, ktoré nás viažu tým najmocnejším spôsobom, sme s nimi bytostne spojení. Dávajú zmysel celému nášmu životu, dávajú mu cenu, hodnotu.

Rozprávať o nich nie je ľahké, Ježiš sa o to pokúsil v dnešnom úryvku Jánovho evanjelia. Použil obraz viniča a vinohradníka, ktorý vinič ošetruje. Ježiš sa v Jánovom evanjeliu označuje aj za cestu, za pravdu, za život. Každý z nás chce žiť v pravde, nájsť k nej ale cestu nebýva ľahké, ľahko sa dá pohlúdiť, zmýliť. Preto aspoň spočiatku potrebujeme sprievodcu, ktorý nám na našej ceste poradí. Ježiš Kristus, kresťanstvo chcú byť takýmto našim sprievodcom na ceste za plným životom. Nie vonkajším, ktorému sa len ako niečomu vonkajšiemu podriadieme, ale vnútorným, ktorého ponuku sa naučíme porozumieť. Bohužiaľ nie vždy vieme ponuku kresťanstva prijať, nie vždy jej vieme aj porozumieť.

Preto sa často aj my obzeráme po aktuálnejších vzoroch - vzoroch z dnešnej doby. Hľadáme príklady tých, ktorí sú úspešní, ktorým sa niečo podarilo. Radi čítame „návody“ na dobrý život, ktorý sú plné lifestyleových časopisov a ktoré nám ponúkajú príklady úspešných. Takto „zvonka“ sa ale k plnému životu nedopracujeme. Nemci majú aj príslovie Ratschlag ist Totschlag – rada zabíja. Pretože rada ako vonkajšia pravda obmedzuje našu vlastnú tvorivosť, náš vlastný prístup, k radám zvyčajne pristupujeme ako k niečomu vonkajšiemu. Dôležitejšia je naša vlastná cesta - život, ktorý žijeme my sami. Aj tí, ktorí v živote niečo dokázali, dokázali to nie napodobovaním iných, ale odvahou k vlastnej ceste.

Ani Ježiš nechce svoju pravdu nikomu zvonka nanucovať. Ona sa ani nedá prijať pasívne - podriadením sa. Môžeme ju prijať len tam, kde začneme sami žiť, kráčať po vlastnej ceste – a zároveň zostávame inšpirovaní ním a jeho náukou, zostávame vnútorne s ním spojení. Ježiš nás nevyzýva k opakovaniu, ale k vlastnej ceste, pri ktorej ho môžeme nasledovať. Nevedie nás k podriadeniu sa, ale k prijatiu života, k zodpovednosti za dary, ktoré v živote dostávame, k zodpovednosti za stvorenie a nakoniec k oslave života a stvorenia. Povedané jeho vlastnými slovami, Ježiš chce aby sme v živote prinášali úrodu. To sa nám podarí, ak cez neho zostaneme spojení so základom všetkého života, s Bohom.

Súčasná kríza kresťanstva je aj v tom, že už nerozumieme sami svojej vnútornej podstate, stratili sme porozumenie kresťanstvu a hľadáme pritom pomoc rôznych abstraktných právd. Ani múdrosť ale nemôže byť vonkajším objektom – nachádzame ju len v zhode so sebou, so svojim životom, s našimi

blížnými. Nesmieme zabudnúť, že múdrosť je jednoduchá, spočíva v živote samotnom. Majme teda odvahu kráčať životom tak, že nestratíme pritom spojenie so základom života – ku ktorému nás Ježiš privádza - spojenie s Bohom.

Viliam Arbet